

kan den forordnes i visse andre Tilfælde — naar Lægerne ubetinget mener, at den vil være til Gavn for vedkommende —, selv om vedkommende ikke frivilligt underkaster sig den; ellers maa han finde sig i at fortabe sin Ret til Invalidrente. Men det er yderst sjældent, at en saadan Operation forekommer. Efter hvad den tidligere Præsident for Invalideretten, min nuværende Kollega Justitsministeren, meddeler mig, har der kun været Tale om et Par Tilfælde af 10 000, altsaa kun en Brøkdel af en Promille — vi kan ikke her regne med Procent, ikke en Gang med hele Promiller —, og saa vil jeg dog mene, at der er Tilfælde, hvor Sentimentalitet ikke er det samme som Humanitet, hvor det kan være berettiget overfor Uvillie eller Vrangvillie, Uvidenhed, Uforstand, Ængstelse af unødigt Karakter at sige, at det er dog ganske meningsløst, at et Menneske skal gaa omkring hele Livet f. Eks. med en Klumpfod, hvor en Operation efter Lægerens ubetingede Mening vilde gøre denne Invalid helt eller i alt Fald delvis arbejdsdygtig. Spørgsmaalet blev overordentlig nøje overvejet og grundigt behandlet, da vi havde Invaliderenteloven til Behandling; vi kom til det Resultat, der er nedfældet i Loven, og jeg synes ikke, man kan sige, at den gaar for vidt.

Men her er vi ved det store Spørgsmaal om Arbejdsinvalidernes Udvikling til atter at blive arbejdsføre Medlemmer af Samfundet, helt eller delvis. Det er et stort Spørgsmaal, som mere og mere trænger sig paa, samtidig med at Invaliderenteloven udfolder sine Virkninger, som jo ogsaa er meget dyre og dyrere, end man oprindelig regnede, da denne Lov blev gennemført i 1921. Der er for nylig udkommet en Pjece, som jeg vil anbefale alle ærede Medlemmer, der interesserer sig for dette Spørgsmaal, en Pjece af en socialministeriel Embedsmand, nemlig konstitueret Vicepræsident i Invalideretten Poul Holck, om Arbejdsinvalidernes Anvendelse i offentlig og privat Virksomhed. Det er et stort og meget vigtigt Spørgsmaal, som jeg maa tage op, blandt andet ogsaa af finansielle Grunde, men naturligvis først og fremmest for disse Menneskers og for hele Samfundets Skyld, saa at saa mange af dem som muligt ikke skal gaa hele Livet igennem som helt arbejdsudgytge Invalidier.

Det ærede Medlem Hr. Weygaard vilde have Invaliderenteloven reformeret paa et andet Punkt. Han ønskede en trinvis Tildeling af Invalidrente, medens vi nu har det saadan, at for at man kan faa Inva-

lidentente, skal Arbejdsevnen være nedsat til mindst en Trediedel; han vil have det saadan, at mellem en Trediedel og Halvdelen skulde der kunne ydes 600 Kr. — det var naturligvis kun eksempelvis, han nævnte det —, og mellem Halvdelen og to Trediedele skulde der ydes 400 Kr. Spørgsmaalet om en saadan Trindeling ved Invaliderentens Fordeling — ligesom vi har den ved Ulykkesforsikringsloven — har ogsaa gentagende og grundigt været drøftet, men hidtil har Indvendingerne været saa stærke, at man i alt Fald ikke har villet gaa den Vej, idet en saadan Trindeling vilde medføre overordentlig store praktiske Vanskeligheder. Der er Vanskeligheder nok ved denne Grænse: mindst en Trediedel af Arbejdsevnen, og det er dog kun een Grænse, men skal vi have en hel Skala af Holdepunkter, bliver der overordentlig store Vanskeligheder.

Jeg skal imidlertid ikke i Øjeblikket udtale mig nærmere derom, men kun sige et Par Ord — og her tror jeg, jeg kan sige det lidt i Almindelighed, ikke blot om denne Lov, men om hele den socialpolitiske Lovgivning —, sige noget, som ogsaa til en vis Grad — det var det, jeg antydede ved Begyndelsen af min Tale — har Adresse til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem mente, at Grænsen nu var naaet for, hvad der kunde ydes gennem den socialpolitiske Lovgivning. Han sagde, at nu er vi kommet saa langt, at nu maa vi sige holdt, Samfundet kan ikke bære mere. Saaledes kan de ærede Medlemmer finde det i Rigsdagstidende, Spalte 160; ordret anført lyder det ærede Medlems Slutningsord saaledes: „Vi er ganske vist kommet til et Punkt, hvor vi mener, at det er utvivlsomt, at nu maa der sættes en Grænse. Vi kan ikke bære mere.“ Det er Udtalelser, der berører mig i høj Grad i min Egenskab af Socialminister og berører mig smerteligt, for hvis det skulde være Rigsdagens Opfattelse — ja, saa blev Socialministeriets Opgave jo af meget konservativ Art; saa skulde vi kun bevare det, der hidtil er vundet, Mangler, Huller, Fejl skulde ikke kunne stoppes eller bødes, saa var der sat et Endepunkt for Udviklingen: hertil og ikke længere. Nu maa jeg naturligvis erkende, at der er Medlemmer af det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Parti, som stiller sig endnu beklageligere efter min Mening. Man hører Røster i Venstre, man hører Røster i det konservative Parti, man hører dem rundt omkring i disse Tider, og de gaar ud paa, at hele Ulykken i Øjeblikket egentlig er vor Social-